

ת"פ 9061/05/18 - מדינת ישראל נגד משה איבגי

בית משפט השלום בחיפה

12 יולי 2021

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

מספר פל"א 56985/2016

לפני כבוד השופט זיו אריאלי
המאשימה

נגד
הנאשם
משה איבגי

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד אורלי רוזנטל נעמן ועו"ד הילה כץ

הנאשם - בעצמו

ב"כ הנאשם - עו"ד מיכאל כרמל, דן אסלונב ויניב זר

מז דין

מבוא:

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום הנושא ארבעה אישומים. לנאשם יוחסו עבירות מין אותן ביצע על פי הטענה בארבע מתלוננות. הנאשם כפר בעובדות ובעבירות שיוחסו לו, ולפיכך נקבע התיק לשמיעת ראיות. במהלך שמיעת הראיות הודיעה המאשימה על חזרתה מהאישום השני שבכתב אישום, ולפיכך הנאשם זוכה מאישום זה.
2. ביום 9.1.20 ניתנה הכרעת הדין. הנאשם הורשע בעובדות שיוחסו לו באישום הראשון, ובביצוע שתי עבירות של מעשה מגונה [עבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין]. בהכרעת הדין קבעתי כי במהלך חודש אוגוסט 2012, עת עבדו הנאשם והמתלוננת א' במסגרת הפקדה וצילומים של סרט קולנוע - הנאשם כשחקן

עמוד 1

ראשי, והמתלוננת א' כעובדת במחלקת XXXXX- ניגש הנאשם אל המתלוננת א' מאחור, בעת שהייתה ישובה על ארגז בפינת קפה באולפן, הכניס את ידו דרך המחשוף האחורי של גופיה שלבשה, וליטף את גבה לכל אורכו. כששאלה א' את הנאשם לפרש מעשיו, השיב לה כי "פרצה קוראת לגנב". בחלוף מספר חודשים השתתפו השניים בהפקה ובצילומים של סדרת טלוויזיה. במהלך הפסקה בין צילומים, חיבק הנאשם את המתלוננת א' חיבוק חזק וממושך, ובמקביל קירב את פיו לאוזנה ולחש לה כי הוא רוצה "לזיין אותה".

3. בהכרעת הדין זוכה הנאשם, מחמת הספק, מהמעשים והעבירות אשר יוחסו לו באישום השלישי. קבעתי כי מעשים אלו לא הוכחו במידה הנדרשת במשפט פלילי, וזאת על אף שעדות המתלוננת ג' נמצאה מהימנה. לקביעתי, נותר ספק קל - אך סביר - כי המגע בין הנאשם לבין המתלוננת ג', המתואר בכתב האישום - היה אקראי ולא מכוון.

4. עוד זוכה הנאשם מהעבירות שיוחסו לו באישום הרביעי. קבעתי בהכרעת הדין כי המעשים המיוחסים לנאשם בכתב האישום - הוכחו בפני. עם זאת, אין בהם כדי לגבש את יסודותיה של עבירת ההטרדה המינית אשר יוחסה לנאשם באישום זה.

5. ביום 23.7.20 נגזר דינו של הנאשם. קבעתי כי מתחם העונש ההולם, ביחס לכל אחד מהאירועים המתוארים באישום הראשון, נע בין מאסר מותנה ועבודות לתועלת הציבור, לבין 9 חודשי מאסר בפועל. עוד קבעתי כי עניינו של הנאשם מצוי ברף הבינוני של מתחם העונש ההולם. לפיכך הושת על הנאשם מאסר בפועל בן שישה חודשים, לריצוי בדרך של עבודות שירות. בנוסף הטלתי על הנאשם מאסרים מותנים וכן פיצוי למתלוננת א' בסך 10,000 ₪.

6. שני הצדדים הגישו ערעורים לבית המשפט המחוזי - הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין. המדינה ערערה על זיכוי הנאשם מהאישומים השלישי והרביעי, וכן על העונש שנגזר על הנאשם, בגין האישום הראשון (ע"פ 49812-08-20). הנאשם, מצדו, ערער על הרשעתו בעבירות שיוחסו לו באישום הראשון, וכן על העונש שנגזר עליו (ע"פ 45633-08-20).

7. ביום 11.3.21 ניתן פסק הדין על ידי בית המשפט המחוזי.

ערעור הנאשם ביחס להרשעתו באישום הראשון - **נדחה, פה אחד**. בד בבד נדחתה בקשת הנאשם לאפשר לו לחקור מחדש את המתלוננת א' (ועדים נוספים), וכן נדחתה בקשתו להגיש ראיות חדשות. נקבע, אף לאחר עיון בראיות אותן ביקשה ההגנה להגיש, כי אין בהן כדי לשנות את ממצאי המהימנות וקביעות העובדה שבהכרעת הדין. הניתוח המשפטי בהכרעת הדין, והקביעה כי שני המעשים המתוארים באישום הראשון משכללים את יסודותיה של עבירת המעשה המגונה - אושרו בפסק דינו של בית המשפט המחוזי. נקבע כי ליטוף גב המתלוננת א' לכל אורכו עד לעצם הזנב, מתחת לגופיה - הינו מעשה מגונה, ואף תגובתו של הנאשם כי "פירצה קוראת לגנב" מצביעה על היסוד הנפשי ומלמדת כי אין המדובר במגע מקרי. אשר לאירוע השני באישום הראשון, נקבע

כי מדובר במעשה מבזה ומגונה, וכי היסוד הנפשי נלמד מעצם המעשה.

8. ערעור המדינה ביחס לזיכוי הנאשם מהאישום השלישי - **התקבל, פה אחד**. נקבע, בחוות דעתו של אב"ד וסגן הנשיא, כב' השופט א' אליקים, כי יש להותיר על כן את קביעות העובדה ומהימנות העדים בהכרעת הדין, אולם המסקנה הנובעת מקביעות אלו היא כי יש להרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של מעשה מגונה. על פי עובדות אלו, בליל ה- 21.10.13, דקות ספורות טרם החלה הצגה בה השתתף הנאשם, שהו מאחורי הקלעים, לבדם, הנאשם והמתלוננת ג' (אשר שימשה באותה עת כמנהלת ההצגה). הנאשם ישב על כיסא, ואילו המתלוננת ג' עמדה מולו. הנאשם שאל את ג' שאלות אישיות שונות, ובהמשך ביקש ממנה חיבוק. במהלך אותו חיבוק - נוצר מגע בין ידיו של הנאשם לבין צידי החזה של ג', וכן מגע בין ראשו לבין החזה שלה. סמוך לאחר מכן נראתה ג' בסערת רגשות, והיא ציינה בפני אנשים שונים כי הנאשם פגע בה. נקבע, אף זאת פה אחד, כי הנאשם **דחף** את ראשו לחזה של המתלוננת ג', וכן כי **מישש** בידו את החזה. משכך, הרי ש:

"דחיפת פרצוף לתוך החזה ומישושו (או הנחת ראש בין השניים) מתיישבים עם יסודות העבירה של מעשה מגונה כהגדרתה בחוק, ועצם המעשה מלמד גם על היסוד הנפשי. חיבוק חברי לא מזמין חיכוך הפרצוף עם החזה של ג', ומישושו על ידי איבגי".

[ע' 16 לפסק הדין בערעור]

9. נקבע בנוסף, בחוות דעתה של כב' השופטת ת' נאות-פרי, ועל דעת יתר חברי ההרכב, כי היה מקום לבחון את האפשרות לפיה - על אף שלא הוכח שהנאשם **משך** אליו את ג' למנח של חיבוק, הרי שהאירוע החל כחיבוק הדדי, ובמהלכו נוצר **מגע מכוון** בין ראשו של הנאשם לבין חזה של המתלוננת ג' (זאת, למרות שלא הוכח כי ראשו של הנאשם נדחף אל חזה של ג' בכוח רב). הוטעם, כי הקביעות בהכרעת הדין ביחס למהימנותה של ג', וכן הקביעות הנוגעות לאי מהימנותו של הנאשם, בהצטרפן ליתר קביעות העובדה שבהכרעת הדין - "מבססות את טענת המאשימה כי המעשים היו מכוונים, וחורגים מגדריו של החיבוק המוסכם" [ע' 28 לפסק הדין בערעור]. עוד נקבע כי:

"מהאמור לעיל במקובץ עולה, כי לא הוכח שמתלוננת ג' "רק" טפחה לאיבגי על השכם, ולא הוכח שהוא משך אותה לכיוונו, אך כן הוכח כי הוא דחף את ראשו לחזה שלה, גם אם לא בכוח רב, והוכח שהוא מישש בידו את חזה. מגע כזה, עם הראש והיד בחזה, אשר הביא לסערת רגשות קיצונית אצל מתלוננת ג', על רקע המלל המיני שקדם לו, מבסס את המסקנה כי המדובר במעשה מכוון מיני, והספק לגבי האפשרות כי המדובר במגע אקראי - אינו עולה כדי ספק סביר".

[ע' 30 לפסק הדין בערעור; ההדגשה במקור]

10. ערעור המדינה ביחס לזיכוי הנאשם מהאישום הרביעי - **התקבל, ברוב דעות**. אף בעניין זה נקבע כי אין מקום להתערבות בקביעות ובממצאי המהימנות שבהכרעת הדין. עם זאת נקבע בדעת רוב (וכנגד דעתו החולקת

של כב' השופט א' פורת), כי במעשים המתוארים באישום הרביעי יש כדי לשכלל את יסודותיה של עבירת ההטרדה המינית, וכי יש לראות בהתבטאויות הנאשם משום התייחסות מבזה ומשפילה ביחס למיניותה של המתלוננת ד'. על פי קביעות בית המשפט המחוזי, במהלך סוף חודש דצמבר 2013 פגש הנאשם באקראי את המתלוננת ד', והתיישב לידה סמוך לדוכן פלאפל. הנאשם שאל לפשר מעשיה של ד' בתל-אביב, והיא סיפרה לו כי הגיעה לקבלת טיפול בעקבות פגיעה מינית שחוותה בילדותה. במהלך השיחה שאל אותה הנאשם "מה, הוא נתן לך למצוץ לו?", "הוא אשכרה הכניס את הזין שלו לכוס שלך?", וכן שאל את ד' אם הייתה לה זוגיות, ואם היא "מזדיינת". נקבע, כי אין מדובר ב"שיחה ושיתוף מידע מצדה של ד'", אלא בסדרה של שאלות בוטות ומבזות, עליהן לא השיבה ד' לנאשם. שאלות חודרניות אלו חורגות מחופש הביטוי או ממבחן מוסרי כלשהי. כל אחת מהשאלות ביחס למיניותה של ד', בנסיבות העניין - מהווה הטרדה מינית [ע' 20 לפסק הדין בערעור].

כב' השופטת נאות-פרי הוסיפה בחוות דעתה כי:

"אמנם, מתלוננת ד' ביוזמתה שיתפה את איבגי בכך שחוותה פגיעה מינית בעברה, ולכן שתי שאלותיו הראשונות של איבגי היו אולי מתוך "סקרנות" לגבי מהות הפגיעה המינית, ואין עסקינן בהתבטאויות נטולות הקשר, "כך סתם" באמצע שיחה. עדיין, יש לבחון אם ההתבטאויות כרוכות בהשפלה או ביזוי, וכאן - השילוב בין החדירה הבוטה לפרטיות בהקשר המיני לבין השפה בה נוסחו השאלות - הוא היוצר את ההשפלה והביזוי, שהחוק נועד למנוע. ובאשר לשאלה השלישית, מתלוננת ד' נשאלה אם היא "מזדיינת" - אזי ששאלה זו אף אינה יכולה "לחסות" תחת הסבר "ההקשר". שעה שעסקינן בסדרה של שלוש שאלות, ש"נורות" אל עבר מתלוננת ד', אשר לא מגיבה עד אשר קמה והולכת אחרי השאלה השלישית, וכאשר השאלות משוות לעבירת המין שחוותה מתלוננת ד' נופך "זול" ו"גס", וכאשר מופנית אליה שאלה לגבי שגרת חי המין שלה כיום - יש בכך כדי לגרום לתחושת השפלה וביזוי".

[ע' 31 לפסק הדין בערעור].

11. בדעת מיעוט, סבר כב' השופט א' פורת כי יש להותיר על כנו את זיכוי הנאשם מהאישום הרביעי. נקבע כי המלל ששאל הנאשם את המתלוננת נגע לפירוט המעשים המיניים שאפשר שבוצעו בגופה, ללא התייחסות למיניותה או לתגובותיה כלפי המעשים, וכי ספק אם בנסיבות אלו הייתה לנאשם מודעות - לביזוי ולהשפלה שבדבריו. בהיעדר מודעות, לא משתכלל היסוד הנפשי הנדרש להרשעה בעבירה זו [ע' 34 לפסק הדין בערעור].

12. נוכח קביעות פסק הדין בערעור, לבקשת הנאשם ובהסכמת המאשימה - הוחזר הדיון לשמיעת המשך הטיעונים לעונש בפני. עוד הורה בית המשפט המחוזי על עריכת תסקיר עדכני של שירות המבחן, וכן הערכה עדכנית מאת המרכז להערכת מסוכנות מינית.

13. בהמשך לקביעות אלו הוריתי לשירות המבחן ולמרכז להערכת מסוכנות מינית להגיש תסקיר עדכני וחוות

דעת עדכנית בעניינו של הנאשם. בנוסף, ולבקשת המאשימה, הוריתי על עריכתו של תסקיר נפגעת עבירה בעניינה של המתלוננת ג'.

תסקיר שירות המבחן:

14. כעולה מתסקיר שירות המבחן מיום 14.6.21, הנאשם מתמודד מזה שש שנים עם השלכות ההליך הפלילי המתנהל נגדו - אובדן פרנסה, הדרה חברתית, בדידות, פגיעה בדימוי העצמי ותחושות דכאון. ביחס לעבירות מושא האישום הראשון, שב שירות המבחן והתרשם כי הגם שהנאשם לוקח אחריות על המעשים שיוחסו לו, הרי שמדובר באחריות ברמה מילולית בלבד, ואין מאחוריה ביטויי חרטה ממשיים, בושה, אשמה או אמפטיה למתלוננת. ההתרשמות היא כי הנאשם נוקט בגישה "קורבנית".

15. גם ביחס לאישום השלישי, התרשם שירות המבחן כי הנאשם מתקשה לקחת אחריות, אינו חש בושה, אשמה או חרטה, ואף לא אמפטיה למתלוננת ג'. הנאשם הטיל דופי באמינות תלונתה של המתלוננת, והפחית מהשלכות מעשיו. הוא הדין ביחס לאישום הרביעי - שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה לקחת אחריות למעשיו, ומשליך את האחריות - על המתלוננת. עוד מיזער מהשלכות מעשיו על המתלוננת.

16. מהתסקיר עולה כי הנאשם מצוי בטיפול, החל מחודש 9/20 ועד היום. נמסר לשירות המבחן כי הנאשם הגיע למפגשים טיפוליים באופן עקבי ורציף, וכי מאז גזר הדין ניכרים סממני דיכאון ומצב רוח ירוד.

17. הנאשם שלל בפני שירות המבחן נזקקות טיפולית בתחום עבירות המין, ואף שירות המבחן התרשם מהיעדר נזקקות לטיפול מסוג זה. שירות המבחן התרשם כי רמת המסוכנות המינית נמוכה, וכי הנאשם יתקשה להיתרם מתהליך טיפולי בתחום עבירות המין, בשל מאפייני אישיותו וקשייו לקחת אחריות על המעשים בהם הורשע. הערכת שירות המבחן היא כי ברקע מעשיו של הנאשם עמדו גורמים רגשיים, כגון קושי להתמודד עם תחושות הכוח והעוצמה אותן חש בשל מעמדו המקצועי. ההתרשמות היא כי לנאשם קווי אישיות נרקיסטיים, אשר שיבשו את יכולתו לנהוג בשיקול דעת הולם, וגרמו לפריצת גבולות המותר והאסור ולניצול כוחו ומעמדו בעולם הבידור.

18. נוכח האמור, המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם ענישה קונקרטית, דוגמת עונש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, וכן להטיל על הנאשם חיוב בפיצוי למתלוננות.

תסקיר נפגעת העבירה:

19. תסקיר נפגעת העבירה שנערך ביום 9.6.21 בעניינה של המתלוננת ג' - עמד על הנזקים שנגרמו לה בשל המעשים המתוארים בכתב האישום. מפאת צנעת הפרט לא ארחיב ולא אפרט. אציין רק כי הגשת התלונה,

הפרסומים בתקשורת וההליך המשפטי - נחוץ על ידי ג' כפלישה לפרטיותה, והעמיקו עוד יותר את חרדותיה. כיום, ובליווי ההליך הטיפולי שהיא עוברת, התמתנו חלק מהתופעות והתסמינים הפוסט-טראומטיים אותם חוותה (תסמינים המפורטים בהרחבה בתסקיר). כיום מרגישה ג' חזקה יותר מאשר בעבר. עורכת התסקיר התרשמה כי ל- ג' כוחות ויכולות תפקוד גבוהים, כמו גם מערכת תמיכה משפחתית וחברתית. אלו, בצד הטיפול, סייעו לה להמשיך בשגרת חיים. עם זאת, הפגיעה בה מידי הנאשם זעזעה את עולמה, פגעה בדימויה העצמי וכן באמון שלה באחרים. בנוסף, היא חשה בגידה מצד התאטרון. עורכת התסקיר העריכה כי קיימת סכנת התדרדרות במצבי לחץ ומשבר עתידיים, וכי ג' זקוקה להמשך טיפול. משכך, הומלץ להשית על הנאשם פיצוי כספי משמעותי.

הערכת מסוכנות מינית:

20. כעולה מחוות הדעת מאת המרכז להערכת מסוכנות מינית מיום 13.6.21, הנאשם לוקח אחריות פורמאלית על המעשים בהם הורשע. עם זאת, בולטים מיסוך וטשטוש של כוונותיו המיניות כלפי המתלוננות, וכן מזעור של חומרת המעשים כלפיהן. הנאשם מתנער מכל כוונה לפגוע במי מהן. גם בבדיקה הנוכחית בלטו מאפייני אישיות נרציסטיים, העדר תובנה להשלכות מעשיו ובולטת תפיסה עצמית קורבנית. הנאשם מרוכז בעצמו ובמחירים שמשלם בשל ההליך המתנהל נגדו, ונעדר תובנה ביחס למניעים שהובילו אותו לפגוע מינית. עם זאת, קיימת הבנה כללית של מצבי הסיכון, וכן הבנה של האיסור לקיים מגע פיזי עם נשים בסביבת עבודתו. עוד עולה מהערכת המסוכנות כי הנאשם פנה במהלך השנה האחרונה לטיפול פסיכולוגי תמיכתי. בשקלול הפקטורים הסטטיים והדינאמיים נקבע על ידי מערכת המסוכנות, כי רמת המסוכנות המינית הנשקפת מהנאשם - מצויה בדרגה נמוכה.

21. אחזור ואזכיר כי הערכת המסוכנות נערכה לפי סעיף 6 לחוק ההגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין. סעיף 4 לחוק הנ"ל קובעת חובת סודיות ביחס לכל מידע שמקורו בהערכת המסוכנות. משכך יובהר ויודגש, כי אין לעשות כל שימוש במידע המפורט בחלק זה של גזר הדין, אלא לפי חיקוק או לפי צו של בית המשפט.

טיעוני הצדדים לעונש

22. בטיעוניה לעונש עתרה המאשימה לקבוע מתחמי עונש נפרדים לאישום השלישי והרביעי, ולראות בכל אחד מהם 'אירוע' נפרד.

23. ביחס לאישום השלישי, עמדה המאשימה על הערכים המוגנים שנפגעו במעשי הנאשם. המאשימה הטעימה כי הנאשם פגע ב- ג' תוך כדי עבודתה, ותוך ניצול מעמדו בתעשיית הקולנוע והתיאטרון. נטען כי הפגיעה בערכים המוגנים - ממשית, וכי עונש מקל עלול להעביר מסר שגוי וסלחני בכל הנוגע ליחס מערכת אכיפת החוק לפגיעה בנשים. ממעשי הנאשם, כך המאשימה, ניכרים זחיחות ויהירות, כמו גם ביטחון במעמדו ובכך שאיש ממשותפי ההצגה לא יאמר דבר. המאשימה הפנתה לעדותה של ג', כמו גם לתסקיר נפגעת העבירה, המלמדים על

הפגיעה ב- ג' ועל השלכות פגיעה זו - השלכות אשר חלקן מלוות את ג' עד היום. נטען כי מעמדו הבכיר של הנאשם בתעשיית התרבות והבידור, תוך ניצול מעמד זה - יש בו משום נסיבה משמעותית לחומרה. הציפיה היא כי כאשר מדובר באחד מבכירי השחקנים בארץ, הוא ישמש דוגמה לסובבים אותו, ולא יפגע בגופה ובכבודה של אישה. עוד טענה המאשימה, כי המעשים המתוארים באישום השלישי חמורים מאלו המתוארים באישום הראשון (בעניינה של המתלוננת א'). משכך, סבורה המאשימה, מתחם העונש ההולם בגין האישום השלישי, נע בין 12-24 חודשי מאסר בפועל.

24. אשר לאישום הרביעי, עמדה המאשימה על הערכים החברתיים שנפגעו בשל ביצוע עבירה של הטרדה מינית. המאשימה עמדה על הכיעור באמירותיו של הנאשם, על הביזוי וההשפלה שהיו מנת חלקה של המתלוננת ד'. כשיקול לחומרה הדגישה המאשימה כי הפגיעה ב-ד' נעשתה על רקע פגיעות מיניות קודמות שחוותה, ואשר להן היה הנאשם מודע. לטענת המאשימה, מידת הפגיעה בערכים המוגנים -ממשית. עוד הטעימה המאשימה את מצבה הנפשי של ד' בעקבות המפגש עם הנאשם. הוסיפה המאשימה והצביעה על הפגיעה המשנית הנגרמת לנפגעות עבירות מין, במהלך עדותן בבית המשפט. נוכח נסיבות ביצוע העבירה, ניצול פערי הכוחות ומעמדו של הנאשם, ובשים לב למדיניות הענישה הנוהגת, עתרה המאשימה לקבוע בגין אישום זה מתחם עונש הולם הנע בין 4-9 חודשי מאסר בפועל.

25. אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הדגישה המאשימה כי הנאשם לא נטל אחריות מלאה על מעשיו. האחריות אותה נוטל הנאשם היא פורמאלית בלבד. המאשימה ציינה כי אמנם חלפו מספר שנים מעת ביצוע העבירות, אולם המעשים נותרו צרובים היטב בזיכרון של המתלוננות, ואין לתת לשיקול זה מעמד בכורה. עוד נטען כי לנאשם אמנם אין הרשעות קודמות, אולם מאידך גיסא, אין עסקינן ב'מעידה חד פעמית', אלא בארבע עבירות מין שונות שבוצעו במספר נשים, ובמספר הזדמנויות.

26. המאשימה ביקשה לדחות את המלצת שירות המבחן. לטענתה, עונש מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות אינו נותן ביטוי הולם לעבירות בהן הורשע. נטען, כי בהיעדר נטילת אחריות והיעדר תובנה לחומרת המעשים, אף בשים לב להערכת המסוכנות המינית - הרי שיש למקם את הנאשם בחלק האמצעי-עליון של כל אחד ממתחמי העונש. נטען, כי יש לצבור את העונשים שייקבעו בכל אחד מהאירועים, וכי חפיפה בין העונשים אינה מתיישבת עם עקרון ההלימה.

27. עוד עתרה המאשימה להשית על הנאשם תשלום פיצוי משמעותי לטובת המתלוננות.

28. בטעוניה בעל-פה עמדה ב"כ המאשימה על הפער בין הכרעת הדין לבין פסק דינו של בית המשפט המחוזי, ועל השלכות פער זה בשלב גזירת הדין. נטען כי אין המדובר במעידה חד פעמית של הנאשם, אלא במי שפגע במספר נשים ובמספר הזדמנויות. עובדה זו משליכה בין היתר על המשקל שניתן לעובדה שלחובת הנאשם אין הרשעות קודמות. נטען, כי מעשיו של הנאשם מלמדים על דפוס פעולה, וכי הנאשם נקט ביחס מחפץ כלפי נשים, וראה בהן כלי לסיפוק רצונותיו. הנאשם ניצל את מעמדו כ"כוכב" בעולם הבידור, לפגיעה שוב ושוב בנשים. מכתבי ההערכה להם זכה הנאשם - רק מחדדים את העובדה שהנאשם היה מודע למעמדו - וניצל אותו לרעה.

29. ב"כ המאשימה הדגישה את הפגיעה במתלוננות, והפנתה לתסקיר שנערך בעניינה של המתלוננת ג'. עוד עמדה על הפגיעה הנוספת שנגרמה לכל אחת מהמתלוננות, עת נחקרו בבית המשפט. התובעת טענה כי הנאשם, עד היום, לא נטל אחריות אמיתית למעשיו, לא גילה אמפטיה למתלוננות, ועסוק במחיר האישי שהוא משלם. נטען כי על גזר הדין לשקף לנאשם את החומרה במעשיו ואת הסבל שגרם.

30. במהלך טיעוני ההגנה לעונש הוגשו מכתבי הוקרה והערכה שקיבל הנאשם לאורך השנים [ת/21]. נטען כי מתחמי הענישה להם עותרת המאשימה, ביחס לאישומים 3 ו-4, אינם עולים בקנה אחד עם הפסיקה הנוהגת בעבירות דומות, ואף לא עם מתחמי ענישה שהמאשימה עצמה טוענת להם, בתיקים אחרים. לטענת הסנגור, מתחמי העונש להם טוענת המאשימה - נובעים כל כולם משמו וממעמדו של הנאשם, ומנותקים מעמדת המאשימה בדרך כלל. נטען עוד, ביחס לאישום השלישי, כי המתלוננת ג' מסרה גרסה אשר התבררה כלא נכונה. גרסתה של ג' באשר לאופן קרות האירועים שבאישום השלישי - נדחתה הן בהכרעת הדין והן על ידי בית המשפט המחוזי. לעניין אישום זה, יש לאמץ מתחם עונש הולם הדומה לזה שנקבע ביחס לאישום הראשון.

31. אשר לאישום הרביעי, טען הסנגור כי במקרים רבים הסתפקו בתי המשפט במאסר מותנה, ואף המאשימה לא טענה בתיקים דומים אחרים כי יש להשית מאסר בפועל. לדעת הסנגור, מתחם העונש ההולם בגין אישור זה נע בין אי הרשעה לבין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות.

32. ב"כ הנאשם הדגיש את חלופת הזמן, את המחיר שהנאשם שילם ומשלם בגין מעשיו, עוד בטרם נגזר דינו. הנאשם אינו עובד מאז פרסום הכתבות והתחקירים בעניינו, שמו הוקע בציבור, והוא בגדר "מוקצה מחמת המיאוס". נטען, כי יש לתת את הדעת לתהפוכות שידע הנאשם, עת זוכה בערכאה הדיונית, והורשע בשלב הערעור, תוך שבית המשפט המחוזי קובע מסכת עובדתית השונה מזו שבגינה הועמד הנאשם לדין.

נוכח האמור, נטען כי ניתן להסתפק בעניינו של הנאשם בעונש מאסר בפועל אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות.

33. הנאשם, בדברו האחרון, טען כי פגע מבלי להיות מודע לכך. כיום, בעזרת הטיפול שהוא עובר, הוא מבין כי נהג בחוסר רגישות, וכי נשים נפגעו ממנו. הנאשם הביע צער וחרטה. הוא תיאר את התקופה הנוכחית כתקופה הקשה בחייו, וכי הפך מאדם מוערך למוקצה ומנודה, אשר "נזרק" ממעגל החיים. הנאשם ביקש שלא לשלוח אותו לריצוי מאסר מאחורי סורג ובריח.

דין והכרעה:

34. אפתח בשלוש הערות, אשר אין בהן אלא משום אמירת המובן מאליו. ועדיין, נראה כי יש מקום להדגיש אותן, בשל חשיבותן למהלך גזירת הדין:

ראשית, הנאשם הורשע, לאחר קבלת ערעור המדינה ודחיית ערעור הנאשם, בביצוע המעשים המפורטים באישום הראשון, השלישי והרביעי בכתב האישום. בגין מעשים אלו יש לגזור את דינו, **ובגיןם בלבד.** כתבות, תחקירים וראיונות באמצעי התקשורת - כבודם במקומם מונח. "שמועות ורינונים" באשר למעשים אחרים המיוחסים לנאשם - כוחם יפה, אולי, לשיח ציבורי. ואולם, הם אינם חלק מהמסד הראייתי העומד בפני, ואין להם כל חלק ונחלה בשלב גזירת הדין.

שנית, מרגע שניתן פסק דינו של בית המשפט המחוזי, הרי שקביעות אלו הן הבסיס לגזירת דינו המחודשת של הנאשם. על פי קביעות אלו - ביחס לאישום הראשון, נותר על כנו המסד העובדתי אשר נקבע בהכרעת הדין. ביחס לאישום השלישי, נקבע מסד עובדתי השונה במידת מה מעובדות כתב האישום (ואף מהכרעת הדין). כאמור, לפי קביעות בית המשפט המחוזי, הנאשם ביקש מהמתלוננת ג' חיבוק, דקות ספורות טרם תחילת ההצגה, **ובמהלך החיבוק - ובאופן מכוון** - דחף את ראשו לעבר החזה של המתלוננת, ובנוסף מישש את חזה באמצעות ידו. מסד עובדתי זה, כך נקבע, משקלל את יסודות העבירה של מעשה מגונה. ביחס לאישום הרביעי, נותר על כנו המסד העובדתי שנקבע בהכרעת הדין - ומסד זה, כך על פי קביעת בית המשפט המחוזי, משקלל את יסודות העבירה של הטרדה מינית.

שלישית, וכפי שצוין לעיל - ערעור הנאשם ביחס להרשעתו באישום הראשון - נדחה. ערעור שני הצדדים ביחס לעונש שהושת על הנאשם - לא הוכרע בבית המשפט המחוזי, נוכח קבלת ערעור המדינה על זיכוי הנאשם מיתר האישומים, ובקשת הנאשם כי הדיון בעניינו יוחזר לערכאה הדיונית לשמיעת טיעונים לעונש בגין האישומים הנוספים בהם הורשע. משכך, הרי שאין מקום בשלב דיוני זה להרהור מחודש אודות קביעותי בגזר הדין ביחס לאישום הראשון. אלו עומדות על כנן - הן לעניין מתחם העונש ההולם, והן לעניין העונש שנגזר על הנאשם בגין אישום זה. בצדק אף נמנעו ב"כ הצדדים מלטעון בפני כל טענה הנוגעת לאישום הראשון.

35. משכך, השאלה העיקרית אשר נותרה להכרעה היא מה מידת ההשפעה של הרשעתו הנוספת של הנאשם בשלב הערעור, באישומים השלישי והרביעי. מהו העונש הראוי לנאשם בגין אישומים אלו, ומהו היחס הראוי בין עונש זה לבין העונש שנגזר עליו בגין האישום הראשון? שאלות אלו יידונו להלן.

אירוע אחד או מספר אירועים:

36. בגזר הדין מיום 23.7.20 עמדתי על כך שבהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, יש לבחון תחילה אם העבירות בהן הורשע הנאשם - מהוות אירוע אחד או מספר אירועים [סעיף 40ג' לחוק העונשין]. בחינה זו מוכרעת על פי "מבחן הקשר ההדוק" [ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (24.10.14)].

37. אין מחלוקת בין הצדדים כי המעשים המתוארים באישום השלישי, ואלו המתוארים באישום הרביעי - הם בגדר אירועים נפרדים, לצורך סעיף 40ג' הנ"ל. בטיעוניהם התייחסו באי כוח הצדדים למתחם העונש ההולם שיש לקבוע, לשיטתם, לכל אחד מאירועים אלו.

38. סבורני, כי בדין התייחסו הצדדים לאישום השלישי והרביעי כאל אירועים נפרדים. המעשים בוצעו במועדים שונים, במקומות שונים, וכלפי קורבנות שונים. אין קשר או היכרות בין הקורבנות, ואף קיימים הבדלים ניכרים ביחס לסוג המעשים והעבירות ויתר הנסיבות האופפות את דרך ביצוע העבירות בכל אחד מהאישומים. בנוסף, וכפי שצינתי בגזר הדין מיום 23.7.20 [ביחס לשני האירועים מושא האישום הראשון, כלפי המתלוננת א'] - ראוי כי תינתן הכרה וינתן ביטוי נפרד לפגיעה בנפגעת העבירה ולכאבה. הכרה זו תיעשה בין היתר בקביעת מתחם עונש הולם נפרד לכל מעשה ולכל פגיעה - קביעה אשר תיצוק תוכן לעקרון ההלימה, הניצב כברית התיכון בשיקולי הענישה.

39. משכך, בכוונתי לקבוע מתחם עונש הולם נפרד, ביחס לאירוע המתואר באישום השלישי, וזה המתואר באישום הרביעי. לאחר מכן, ומשיקבע העונש הראוי לנאשם ביחס לכל אחד מהאישומים הנ"ל, תוכרע גם שאלת היחס בין עונשים אלו והעונש שנקבע בעניינו של הנאשם בגין האישום הראשון. זאת, בשים לב להוראת סעיף 40ג' לחוק העונשין, המורה כי:

(ב) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות כמה אירועים, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן רשאי הוא לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים; גזר בית המשפט עונש נפרד לכל אירוע, יקבע את מידת החפיפה בין העונשים או הצטברותם.
(ג) בגזירת העונש לפי סעיף זה, יתחשב בית המשפט, בין השאר, במספר העבירות, בתדירותן ובזיקה ביניהן, וישמור על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג העונש, ואם גזר עונש מאסר - לבין תקופת המאסר שעל הנאשם לשאת.

מלאכת גזירת העונש - האישום השלישי:

קביעת מתחם העונש ההולם:

40. מתחם העונש ההולם ייקבע על פי העיקרון המנחה בשיקולי הענישה - הוא עקרון ההלימה [סעיף 40ב' לחוק העונשין]; לשם כך יש לתת את הדעת לערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה, מידת הפגיעה בערכים אלו, מדיניות הענישה הנוהגת וכן נסיבות הקשורות בביצוע העבירה [סעיף 40ג' לחוק העונשין].

41. בגזר הדין מיום 23.7.20 עמדתי על הערכים המוגנים שנפגעו במעשי הנאשם, ביחס להרשעתו במעשים המתוארים באישום הראשון. קביעות אלו שרירות וקיימות גם לעניין המעשים והעבירות מושא האישום השלישי. מעשים אלו, כמו כלל עבירות המין, פוגעים בגופה של נפגעת העבירה, בכבודה, באוטונומיה שלה, בתחושת הביטחון שלה. בהקשר זה יש לזכור, כי תמצית חייו של האדם נעוצה בבחירתו וברצונו החופשי, והדברים נכונים שבעתיים בנושאים אינטימיים הקשורים לגופו. כאשר קדושת גופו ובחירתו של אדם - למגע, לחיבוק, ולאינטימיות - נלקחים ממנו בניגוד לרצונו, הרי שלא רק גופו נפגע, אלא גם ציפור נפשו.

42. מעגל הפגיעה של עבירות מין - רחב, שכן הוא כולל לא רק את נפגע או נפגעת העבירה. כי תיפגע אישה במקום עבודתה, נקל לשער את הטלטה והפחד שיהיו מנת חלקם של חבריה וחברותיה לעבודה. כי תותקף צעירה בכניסה לבית מגוריה - ברי כי תופר שלוותם ותחושת הביטחון של שכנים, מכרים וקרובי משפחה. מכאן, כי עבירות המין פוגעות בשלום הציבור ככלל, בשלוותו ובביטחונו. לא בכדי הודגש בפסיקה הצורך להחמיר בענישתם של עברייני מין [ובהקשר זה ר' ע"פ 99994/07 **פלונני נ' מדינת ישראל** (1.8.08) וכן ע"פ 5248/18 **משה נ' מדינת ישראל** (10.10.19)]. הצורך בהחמרה בענישה מקבל משנה תוקף נוכח העובדה כי עבירות אלו פשטו ונפוצו בחברה, כמה שנראה כתוצרי תרבות קלוקלת המושתתת על סיפוק צרכים מידי, גם במחיר רמיסת כבודו ורצונו של הזולת.

43. למרבה הצער, אף עניינה של המתלוננת ג' אינו שונה. מעשי הנאשם פגעו בביטחונה של ג'. באוטונומיה שלה על גופה. בתחושת החופש שלה. בכבודה. המגע המיני המכוון (אשר קדמה לו שיחה הכוללת שאלות אישיות וחודרניות) - הותיר את ג' פגועה, המומה, נסערת ומושפלת.

מידת הפגיעה בערכים המוגנים:

44. במעשיו, מושא האישום השלישי, פגע הנאשם בערכים המוגנים הנזכרים לעיל - ובאופן גלוי, ברור וממשי. לקולא, אתחשב בכך שמדובר במגע אשר לא ארך זמן רב, לכל היותר שניות בודדות. הוא אף לא בוצע תוך הפעלת אלימות. המדובר במגע **מכוון** בין ראשו של הנאשם לבין חזה של המתלוננת ג', ובמקביל - בין ידו לבין צידי החזה שלה. המגע היה מעל לבגדיה של המתלוננת ג'. לחומרא, יש לתת את הדעת לעובדה כי אין מדובר באירוע אחד, בודד וחריג בנוף חייו של הנאשם. סקירת רצף האירועים בהם הורשע הנאשם, מלמדת כי בתקופה של קרוב לשנה, פגע הנאשם בשלוש מתלוננות שונות, ובארבע הזדמנויות:

האישום הראשון - עניינו בפגיעה במתלוננת א', בשתי הזדמנויות - בחודש אוגוסט 2012, ובמועד נוסף, בין אוקטובר 2012 לינואר 2013.

האישום השלישי - עניינו בפגיעה במתלוננת ג', ביום 21.10.13.

האישום הרביעי - עניינו בפגיעה במתלוננת ד', בחודש דצמבר 2013.

הפגיעה החוזרת ונשנית בנשים, במהלך תקופה קצרה יחסית - מעצימה ומהדהדת את הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים, העומדים בבסיס האיסור הפלילי עליו עבר הנאשם.

45. עניין נוסף עליו יש לתת את הדעת הוא פערי הגילאים בין הנאשם לבין המתלוננת ג'. 30 שנות חיים מפרידות בין השניים. המתלוננת אף מסרה, במהלך בירור האשמה, כי כאשר שוחחה עם הנאשם, טרם המגע בה - שאל אותה הנאשם שאלות אישיות והעיר הערות אישיות (היכן היא מתגוררת, האם היא מתגוררת לבד, הציע כי יקפוץ לבקר אותה בביתה - ע' 190 לפרוטוקול מיום 21.10.18). שאלות והערות אלו נראה ל- ג' לא הולמות, והיא אף העירה לנאשם כי הוא נשוי, וכי היא בגיל של בתו [ע' 191 לפרוטוקול מיום 21.10.18].

46. בנוסף לפער הגילאים בין הנאשם לבין המתלוננת, קיים ביניהם גם פער משמעותי בכוח ובמעמד. עמדתי על הדברים בעניינה של המתלוננת א', בגזר הדין מיום 23.7.20, והדברים נכונים גם בעניינה של ג'. הנאשם היה באותה בעת השחקן הראשי, ה"כוכב" של ההצגה. הוא מוכר לכל צרכן תרבות בישראל. מעמדו - גם בתיאטרון, אך גם מחוץ לתחומי התיאטרון - ברור ונהיר. המתלוננת ג', לעומתו, אישה צעירה, מנהלת הצגה (האחראית על החלק XXX של ההצגה - לוודא כי בעלי התפקידים מוכנים, לדאוג לשחקנים למחסורם - ר' עדותה של המתלוננת ג', ע' 187-186 לפרוטוקול מיום 21.10.18). פגיעה דוגמת זו המתוארת בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, המתרחשת על רקע פער כוח ומעמד כאמור - מחדדת אף יותר את המסקנה כי הפגיעה בערכים המוגנים - ממשית וניכרת.

47. זאת ועוד - מעשי הנאשם בוצעו במהלך עבודה משותפת עם המתלוננת ג'. מאחורי הקלעים, דקות ספורות לפני תחילתה של הצגה, ובעת שהקהל כבר ישוב במקומו וממתין לתחילת ההצגה. ההתרגשות הכרוכה במעמד מסוג זה, התחלפה באחת אצל המתלוננת ג' בתחושת ביזוי, פגיעה בכבודה ובגופה. המתלוננת הגדירה את התיאטרון בו עבדה, כמקום שהיה לה לבית, ואת עובדי התיאטרון - כמי שהיו לה למשפחה [ע' 222 לפרוטוקול מיום 21.10.18]. הפגיעה בה, ב"ביתה-שלה", מעצימה אף יותר את הפגיעה בה, וכפי שיובהר להלן - חותם המעשים נותר בנפשה, למעשה עד היום.

מדיניות הענישה הנוהגת:

48. בגזר הדין מיום 23.7.20 סקרתי - בעניינו של האישום הראשון - את מדיניות הענישה הנוהגת בעבירה של מעשה מגונה, כאשר מדובר במעשה הכולל מגע. למיטב הבנתי, ואף לאחר שעיינתי בפסיקה אליה הפנו הצדדים בטענותיהם - לא מצאתי כי קיימים הבדלים מובהקים בין מדיניות הענישה בגין המעשים המתוארים באישום הראשון, לבין אלו המתוארים באישום השלישי. ייתכנו כמובן הבדלים באשר לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה. אולם ככלל, לשיטתי, גם ביחס למעשים המתוארים באישום השלישי, מדיניות הענישה הנוהגת כוללת מנעד רחב למדי, הנע בין ענישה מוחשית שאינה כוללת רכיב של מאסר בפועל, דרך מספר חודשי מאסר בפועל (שייתכנו לריצוי בדרך של עבודות שירות) - וכלה בעונשי מאסר משמעותיים לריצוי מאחורי סורג ובריח, המגיעים עד כדי שנת מאסר.

ר' בהקשר זה האסמכתאות שלהלן, אשר אל רובן ככולן הפנית, ביחס לאישום הראשון, בגזר הדין מיום 23.7.20. כוחן של אסמכתאות אלו יפה גם לאישום השלישי:

- רע"פ 5205/15 טנוס נ' מדינת ישראל (9.8.15);
- ע"פ (מחוזי-מרכז) 42460-03-13 ינקלביץ נ' מדינת ישראל (26.11.14);
- ת.פ. (שלום-תל אביב) 34383-04-11 מדינת ישראל נ' כהן (21.2.13);
- ת.פ. (שלום-ירושלים) 33530-06-12 מדינת ישראל נ' דחליקה (3.9.13);

- ת.פ. (שלום-ירושלים) 35021-02-13 **מדינת ישראל נ' פלוני** (31.12.13);
- ת.פ. (שלום-ירושלים) 42052-07-14 **מדינת ישראל נ' בראנץ** (13.1.14);
- ת.פ. (שלום-ירושלים) 31932-10-18 **מדינת ישראל נ' פלוני** (22.12.20);
- ת.פ. (שלום-רמלה) 42624-01-18 **מדינת ישראל נ' אסף** (24.1.19);
- ת.פ. (שלום-רמלה) 28030-08-17 **מדינת ישראל נ' מאיר** (27.12.18).

49. כאן המקום להתעכב על טענות המאשימה, ביחס לקביעת מתחם העונש ההולם [לשיטת המאשימה, המתחם הראוי נע בין 12-24 חודשי מאסר בפועל] וביחס למדיניות הענישה הנוהגת.

ככלל, צודקת המאשימה בטענתה, ולפיה מתחם העונש ההולם לא נקבע אך ורק בהסתמך על מדיניות הענישה הנוהגת. רף הענישה מהווה שיקול אחד מבין מספר שיקולים העומדים בבסיס קביעת המתחם. עם זאת, קביעת מתחם עונש הולם השונה באופן מהותי ממדיניות הענישה הנוהגת - מחייב הסבר והנמקה. רשאית כמובן המאשימה לטעון, כי יש מקום להעלות את רף הענישה הנוהג. רשאית גם המאשימה לטעון, כי אין בנמצא ולו גזר דין אחד המשתווה בנסיבותיו המחמירות למקרה שבפנינו, ומשכך רף הענישה הנוהג משמש רק כנקודת מוצא.

50. לא כך בענייננו. המאשימה אינה טוענת כי רף הענישה הנוהג - נמוך יתר על המידה, וכי הגיעה העת להעלותו. תחת זאת הפנתה המאשימה למספר מצומצם של אסמכתאות, המלמדות על המתחם הראוי, לשיטתה. אלא שעיון בפסקי הדין אליהם הפנתה המאשימה - מלמד כי הם אינם תומכים בעמדתה העונשית של המאשימה (סעיף 27 לטיעוני המאשימה לעונש - ת/39):

רע"פ 3318/04 בעניין **דראושה** - המדובר בפסק דין אשר ניתן טרם תיקון 113. על המבקש נגזרו 12 חודשי מאסר בפועל, ונקבע בעניינו כי "גם אם נקבל את הטענה כי **עונשו נוטה לחומרה**, אין לומר כי העונש שנגזר עליו חורג מרמת הענישה המקובלת בעבירות מסוג זה, במידה שיש בה כדי להצדיק הבאתו בפני ערכאת ערעור נוספת". נסיבותיו של התיק בעניין דראושה אינן שונות באופן דרמטי מהמקרה שבפני. בוודאי שאין בו כדי להצדיק את עמדת המאשימה, לפיה העונש שנקבע ואושר בעניין דראושה מצוי ברף התחתון של המתחם.

ת.פ. 42624-01-18 בעניין **אסף** - נקבע מתחם הנע בין מספר חודשי מאסר בפועל ל- 12 חודשי מאסר בפועל. בכל הכבוד, נראה כי האבחנה שעורכת המאשימה בין עניין אסף לבין עניינו של הנאשם - מאולצת, ובוודאי שאינה מצדיקה קביעת מתחם החמור כפליים מזה שנקבע בעניין אסף.

רע"פ 5205/15 בעניין **טנוס** - מדובר בפגיעה חוזרת ונשנית באותה מתלוננת, בפער של שנתיים, על ידי בעל עבר פלילי מכביד, הסובל מסטייה מינית מסוג פרטורזם. מסוכנותו המינית הוערכה כגבוהה, תוך שהנאשם מסרב להתמיד בטיפול. בית המשפט המחוזי החמיר בעונשו של טנוס, העמידו על 12 חודשי מאסר בפועל, וקבע כי "נראה לנו כי אין נסיבה לחומרה שאיננה מתקיימת באירוע הנוכחי", וכי "האירוע מצטרף למספר

הרשעות קודמות בתחום זה, כאשר המעשים חוזרים על עצמם בדיוק כמעט קליני". בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי - נדחתה. בכל הכבוד, אין בידי לקבל את טענת המאשימה כי עניינו של הנאשם בפני חמור יותר מענינו של טנוס. יהיה זה מדויק יותר לקבוע, כי ההיפך הוא הנכון.

ת.פ. 76/12 בעניין **צרפתי** - מקריאת גזר הדין עולה, ובאופן מובהק, עד כמה חמור שבעתיים ענינו של צרפתי מענינו של הנאשם בפני. בענינו של צרפתי נקבע בגזר הדין כי מדובר ב"עבריו מין סדרתי וחסר תקנה", כי "עיון בגיליון הרשעותיו של הנאשם חושף תמונה קשה ומצמררת של עבריו מין אלים וסדרתי, הפועל אף בתחומי עבריונות נוספים... נראה כי אין כמעט תחום עבריוני ממנו משך הנאשם את ידו". עוד עולה מגזר הדין כי את המעשים המתוארים בכתב האישום ביצע זמן לא רב לאחר הרשעה בעבירות מין נוספות, בעת שעונש מאסר מותנה תלוי ועומד נגדו, ובעודו נתון תחת צו פיקוח לפי חוק הגנה על הציבור מפני עבריוני מין. מגזר הדין עולה, כי על פי הערכת המסוכנות בענינו - "הנאשם מבצע עבירות מין באופן חזרתי כתוצאה מסטייה מינית והפרעת אישיות, ואין צורך במצב סיכון ייחודי או יוצא דופן לביצוע עבירות. הוא עושה כן כמעט כדבר שבשגרה". מסוכנותו המינית של צרפתי הוערכה כגבוהה ביותר. לא מצאתי בטיעוני המאשימה כל הנמקה או הסבר לעמדתה, כי בענינו של הנאשם שבפני, ראוי לקבוע רף תחתון של מתחם העונש הולם (12 חודשים) הגבוה אף מזה שנקבע בענינו של צרפתי.

לאור כל האמור, אין בידי אלא לקבוע כי מתחם העונש ההולם לו עותרת המאשימה - נוטה באופן מובהק לחומרה, סוטה באופן ממשי מרף הענישה הנוהג - וכל זאת ללא הנמקה של ממש.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה:

51. לצורך קביעת מתחם העונש ההולם, ובהתאם להוראת סעיף 40ט' לחוק העונשין, שקלתי אף את השיקולים הקשורים בנסיבות ביצוע העבירה, כמבואר להלן.

התכנון שקדם לעבירה -

52. האירוע מושא האישום השלישי התרחש דקות ספורות לפני תחילתה של הצגה בה שיחק הנאשם. הנאשם ישב על כיסא, מאחורי הקלעים (אותו הביאה לו ג', לבקשתו). על פי עדותה של ג', הנאשם שאל אותה, טרם המגע ביניהם, שורה של שאלות הנוגעות לחייה האישיים, "כמו תקליט שבור" (ע' 190 לפרוטוקול מיום 21.10.18). שאלות אלו, הוגדרו על ידי בית המשפט המחוזי כ"מלל מיני" [סעיף 43 לחוות דעתה של כב' השופטת ת' נאות-פרי]. לאחר מכן, ביקש הנאשם חיבוק מ- ג'. כאמור בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, במהלך החיבוק, נוצר על ידי הנאשם **מגע מכוון** בין ראשו לבין חזה של ג', ובין ידו לבין צידי החזה שלה.

בחנית המכלול האמור - המלל המיני, בקשת החיבוק, והמגע המכוון, מוליכה למסקנה כי לא זו בלבד שמדובר במעשה מכוון, אלא גם במעשה מתוכנן. יש לראות את השאלות החוזרות, ואת בקשת החיבוק - כ"מעשי הכנה" אשר יצרו הזדמנות של קירבה פיזית. קירבה זו היא שאיפשרה את המגע המכוון בחזה של ג'. משכך, נראה כי

מעשי הנאשם בוצעו תוך תכנון מוקדם.

הנזק שנגרם מביצוע העבירה -

53. בעניינה של המתלוננת ג' נערך תסקיר נפגעת עבירה. התסקיר פתח צוהר לנבכי נשמתה ועולמה הפנימי של ג', ועמד על קורותיה - טרם הפגיעה בה מידי הנאשם, ובעקבותיה. כפי שצינתי לעיל, מפאת צנעת הפרט לא ארחיב ולא אפרט את האמור בתסקיר. ואולם, הלב נחמץ למקרא התסקיר. הוא מלמד עד כמה קשה הייתה הפגיעה במתלוננת. עד כמה רחבה הייתה השפעת הפגיעה בה, ברבדים שונים של חייה. על מקצת מכל אלו ניתן היה גם ללמוד מעדויות שנשמעו בפני במהלך בירור האשמה: בראש ובראשונה עדותה של המתלוננת ג', אך גם עדויותיהן של אחותה, של אמה, של חברתה (נ.ו.) ושל המטפלות אשר טיפלו בה לאורך התקופה (הפסיכולוגית מ.ל., והמטפלת א.ג.). נראה, כי השינויים שחלו ב- ג' לאחר אותו לילה בו נפגעה מידי הנאשם - ניכרו היטב לכל מי שהכיר אותה.

54. זאת ועוד: בגזר הדין מיום 23.7.20 ציינתי, ביחס לאישום הראשון ולמתלוננת א', כי בצד הנזקים שנגרמו לה בשל הפגיעה, לא ניתן להתעלם ממעגל נזק נוסף שהיה מנת חלקה, בשל הצורך להעיד במהלך בירור האשמה. דומה כי הדברים נכונים, ובמידה לא פחותה, גם בעניין האישום השלישי, ובעניינה של המתלוננת ג'. עדותה של ג' נמשכה על פני שתי ישיבות, במהלכן נאלצה לשחזר, ולפרטי פרטים, את האירוע המתואר באישום השלישי. חקירתה הנגדית הייתה ארוכה ונוקבת. ניכר היה כי מסירת עדות - קשה למתלוננת. מהימנותה הוטלה בספק. במהלך עדותה, עלה כי מכשיר הטלפון הנייד הישן שלה - עדיין ברשותה. נוכח מהלך חקירתה וטענות שעלו בה - מסרה ג' ליחידה החוקרת את מכשיר הטלפון הנייד שלה, על מנת שיתבצע בו חיפוש. עקב כך - נחשפו מאות ואלפי הודעות והתכתבויות מהתקופה הרלבנטית מתוך מכשיר הטלפון הנייד של המתלוננת ג' [ר' הקלסר ת/25]. אף בכך היה כדי להעצים את הפגיעה ב- ג' ובפרטיותה.

55. כמו בעניין האישום הראשון - כך גם ביחס לאישום השלישי: קו ההגנה בו נקט הנאשם אינו פסול, ואין בדברים האמורים כדי להטיל דופי באופן ניהול הגנתו של הנאשם. עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שעדותה של ג', במהלך בירור האשמה, ועמידתה בפני חקירה נגדית מתישה וממושכת, הביאו לפגיעה נוספת בה. לעניין זה ראוי כי ינתן משקל. בית המשפט העליון הכיר בעבר ב"פגיעה משנית" שעוברת מתלוננת בעבירת מין. ר' בהקשר זה בש"פ 8252/13 מדינת ישראל נ' שיינר (23.1.14):

"קשה היא דרכה של מתלוננת בעבירות מין. אם לא די באירוע הקשה שעברה, הרי שהגשת התלונה, הבדיקה הרפואית, החקירה המשטרתית, העדות בבית המשפט והחקירה הנגדית, החשיפה הבלתי רצונית בפני מכרים וקרובים ולעיתים אף חשיפה תקשורתית - כל אלה אך מעצימים את סבלה של המתלוננת. הפסיקה הכירה ב"פגיעה משנית" שנגרמת למתלוננת עקב הליכי המשפט והחקירה... ואף דימתה את הדרך הקשה שעוברת המתלוננת ל"אונס שני" ... לא אחת, בשבתי על מדין, מאזין לעדותה של מתלוננת, תמהתי ביני לביני האם ההליך הפלילי אכן מביא עמו מזור למתלוננת ומעצים אותה בהמשך דרכה בחיים, או שמא היפוכו של דבר, אך

מעצים את סבלה. מכל מקום, ברי כי יש מיתאם (קורלציה) בין היקף החשיפה והחיסוט בפרטים האינטימיים-רגשיים-נפשיים של המתלוננת, לבין עוצמת הסבל והקושי הנובעים מהליכי החקירה והמשפט.

56. לשיטתי, ראוי כי ל"פגיעה משנית" זו ינתן משקל, כנסיבה הקשורה לביצוע העבירה, וכנזק אשר נגרם למתלוננת בשל ביצוע העבירה.

הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה-

57. כמפורט בהכרעת הדין - המעשה התרחש מאחורי הקלעים, דקות ספורות טרם תחילתה של הצגה בכיכובו של הנאשם. על פי קביעות בית המשפט המחוזי - המעשה בוצע באופן מכוון, והוא מצביע על "דפוס התנהגות וחשיבה פורצת גבולות של הנאשם כלפי נפגעות עבירה שונות" [ע' 18 לפסק דינו של בית המשפט המחוזי]. המעשה בוצע באופן מבזה, משפיל ומחפץ, ונראה כי בבסיסו עומד הרצון לסיפוק צרכים מידי, גם במחיר רמיסת כבודו של הזולת.

58. בהקשר זה לא ניתן להתעלם מתסקיר שירות המבחן, אשר התרשם כי ברקע מעשיו של הנאשם עומדים גורמים רגשיים, לרבות קושי להתמודד באופן הולם עם תחושות כוח ועוצמה, וכן טשטוש גבולות ביחסים בינאישיים.

ניצול הכוח והמעמד של הנאשם-

59. בעניין זה אין לי אלא לחזור על הדברים שנכתבו בעניינו של הנאשם בגזר הדין מיום 23.7.20. הדברים נכונים אף ביחס לאישום השלישי, ולפערי כוח ומעמד בין הנאשם לבין המתלוננת ג'. הנאשם הוא מבכירי תעשיית הבידור והתרבות בישראל. פניו מוכרות בכל בית. הוא השתתף בעשרות רבות של הצגות, סרטים, תכניות טלוויזיה - וכל זאת במגוון רחב של תפקידים, בהצלחה מרובה ובכשרון רב. ג', לעומתו, היא אישה צעירה ואנונימית. בינה לבין הנאשם מבדילים שלושה עשורי חיים. היא עבדה כמנהלת הצגה [ועל הגדרת תפקיד זה עמדנו כבר לעיל]. דומני כי פערי הכוחות והמעמד במקום העבודה - ברורים וניכרים.

60. נראה כי בעניינה של ג', כמו גם באישום הראשון - הנאשם כשל מלהציב לעצמו גבולות. הנאשם נמנע מלכבד את זולתו, בדגש על כבודה של המתלוננת ג' - כאישה, כאדם, כחברה למקום העבודה, כמי שנתונה לה הזכות ל"מרחב אישי" בטוח: מוגן מידיים הנשלחות לעבר גופה, מוגן ממגע חטטני, מחפץ ומשפיל. דומה כי אף הפעם סבר הנאשם, כי ג' תיאלם דום ותחריש נוכח הפגיעה בה.

בהתנהלות זו של הנאשם, בניצול המכוער של כוחו ומעמדו - יש משום נסיבה לחומרה המשליכה על קביעת

מתחם העונש ההולם.

חומרת המעשים-

61. מעשי הנאשם מושא האישום השלישי - מכוערים ונקלים. עמדנו על כך שהם בוצעו באופן מכוון, למען סיפוק יצרים רגעי, ותוך גילוי אטימות למתלוננת ג', לכבודה, לגופה, לאוטונומיה שלה, לפרטיותה ולזכותה למרחב אישי במקום עבודתה. מעשים אלו ראויים לגנאי, להבעת סלידה, לקלון - ולענישה.

62. יחד עם זאת ובאותה נשימה, עולה הצורך למקם את מעשי הנאשם על קשת ומגוון המעשים הנכנסים להגדרת "מעשה מגונה", שבסעיף 348(ג) לחוק העונשין. המעשים המגונים אינם עשויים מיקשה אחת. וכבר למדנו כי העיקרון המנחה בענישה הוא עקרון ההלימה - קיומו של יחס הולם בין **חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו**, ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו [סעיף 40ב' לחוק העונשין].

63. בבואי למקם את מעשי הנאשם על פני קשת החומרה של מעשים הממלאים אחר הגדרתה של עבירת "מעשה מגונה" - מסקנתי היא כי המעשים אינם מצויים בחלק הגבוה של החומרה. אין הדברים נאמרים כדי להקל ראש חלילה במעשים עליהם נותן הנאשם את הדין. עם זאת, והגם שמדובר במעשה מגונה אשר בוצע תוך כדי מגע בגופה של המתלוננת, יש לזכור כי הוא ארך שניות בודדות. הוא לא בוצע תוך הפעלת כוח. הוא לא כלל נגיעות מתחת לבגדים. הוא לא נעשה תוך הפשטה, או תוך התערטלות. הוא לא כלל מגע/התחככות באיברי מין.

מתחם העונש ההולם-

64. נוכח האמור, בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, אני קובע כי ביחס לאירוע מושא האישום השלישי, אשר בוצע על ידי הנאשם כאמור בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, **מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה ועבודות לתועלת הציבור לבין 12 חודשי מאסר בפועל**, וזאת בצירוף ענישה נלווית.

65. לא מצאתי כי ישנה הצדקה לסטות ממתחם העונש ההולם. לא לחומרה (מטעמי הגנה על שלום הציבור - סעיף 40ה' לחוק העונשין), ואף לא לקולא [מטעמי שיקום - סעיף 40ד' לחוק העונשין]. אדגיש כי אף לא אחד מהצדדים טען כי המקרה שבפני מצדיק סטייה ממתחם העונש ההולם, מטעם כלשהו.

מיקומו של הנאשם בגדרי מתחם העונש-

66. בשים לב להוראת סעיף 40א' לחוק העונשין, התחשבתי בקיומן של נסיבות ושיקולים שאינם קשורים בביצוע העבירה. נסיבות ושיקולים אלו משפיעים על מיקומו של מבצע העבירה, בגדרי מתחם העונש ההולם.

67. בהקשר זה נתתי דעתי לגילו של הנאשם [כבן 68 היום], לעברו הנורמטיבי, ולעובדה כי למעט המעשים המתוארים בהליך שבפני - לא הסתבך הנאשם בפלילים. הנאשם שמר על רצף תעסוקתי עשרות בשנים. הוא אב לבנות, וסב לנכדים, מנהל מערכת זוגית ממושכת. בנוסף, כידוע וכמפורט גם לעיל - הנאשם הוא דמות מוכרת בעולם התרבות בישראל. שחקן, במאי ומורה למשחק. מזה מספר עשורים השתתף הנאשם והופיע בסרטים, במחזות, בסדרות טלוויזיה.

68. נתתי דעתי גם לנזקים שנגרמו לנאשם ולבני משפחתו מהמעשים העומדים בבסיס כתב האישום. בצדק ציין הסנגור, כי מאז הפרסומים בתקשורת אודות הפרשה, נמנע הנאשם כמעט לחלוטין מכל עשייה ציבורית, אינו משתתף בסרטים ואינו מופיע בהצגות. הסנגור עמד בטיעונו על המחיר האישי והחברתי שהנאשם משלם, עוד בטרם הורשע, על תחושת הנידוי שהייתה למנת חלקו, ועל כך שהפך ל"מוקצה מחמת מיאוס". הדבר גם משתקף מנתונים הנוגעים לירידה בהכנסותיו של הנאשם בשנים האחרונות [בהקשר זה ר' נ/17].

69. איש מבני משפחתו של הנאשם לא התייצב למסירת עדות במהלך הטיעונים לעונש. ואולם נקל לשער כי מרגע חשיפת הפרשה ועד היום, ניהול ההליך הסב לנאשם ולבני משפחתו סבל לא מבוטל. ציינתי, בגזר הדין מיום 23.7.20, והדברים נכונים אף בבואי לגזור את הדין כיום, כי כל הליך פלילי הוא הליך פוגעני. כל ניהול של הליך פלילי כרוך בפגיעה בנאשם ובבני משפחתו. אולם דומה כי הדברים נכונים שבעתיים נוכח מעמדו החברתי של הנאשם, טרם ניהול ההליך בעניינו. נראה כי ירידת קרנו של הנאשם בקרב הציבור, והמחיר החברתי שגובה ההליך ממנו ומבני משפחתו - גבוה במיוחד. ציינתי כבר, כי לשיטתי, השיקול בדבר הפגיעה בנאשם שנגרמה לו עקב ניהול ההליך - הוא באופן מובהק שיקול של "חסד ורחמים". אין להתעלם מנסיבה זו, וממידת הפגיעה בנאשם, במעמדו וברום "נפילתו".

70. שיקול נוסף אותו יש לשקול, בין יתר השיקולים שאינם קשורים בביצוע העבירה, נעוץ במידת ואופן נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו. בהקשר זה נראה, כי הנאשם מתקשה ליטול אחריות של ממש על מעשיו, ועל הפגיעה שפגע במתלוננת ג'. בדברו האחרון במהלך הטיעונים לעונש הביע הנאשם צער וחרטה, אולם לשיטתי מדובר בדברים הנאמרים מן השפה אל החוץ, בגדר "מעט מדי ומאוחר מדי". אזכיר - בפני שירות המבחן התקשה הנאשם ליטול אחריות על המעשים המתוארים באישום השלישי, לא חש בושה, אשמה או חרטה בגינם ואף לא הביע אמפטיה כלפי המתלוננת. גם בפני שירות המבחן, ובהמשך ישיר לטענות הנאשם במהלך בירור האשמה - הטיל הנאשם דופי באמינות המתלוננת ג', והפחית מהשלכות מעשיו. אף מהערכת המסוכנות העדכנית עולה כי הנאשם לוקח אחריות פורמאלית בלבד למעשיו, תוך שבולטים עיוותי חשיבה וטשטוש כוונותיו כלפי המתלוננת, כמו גם מזעור חומרת המעשים כלפיהן.

71. עניין נוסף עליו יש לתת את הדעת הוא הזמן שחלף מעת ביצוע המעשים המתוארים באישום השלישי [אוקטובר 2013]. אזכיר כי חקירת המשטרה החלה בשנת 2016, וכתב האישום הוגש בחודש מאי 2018. המדובר בחלוף זמן משמעותי - כמעט חמש שנים ממועד ביצוע המעשים ועד יום הגשת כתב האישום. אין לייחס לנאשם כל תרומה להתמשכות הליכים אלו, ולחלוף הזמן יש לתת משקל במסגרת השיקולים בעת גזירת הדין. יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם מהעובדה כי גם כיום, על אף פרק הזמן המשמעותי שחלף - השפעות מעשיו של

הנאשם לא פגו. כעולה מתסקיר נפגעת העבירה, המתלוננת ג' ממשיכה לשלם מחירים אישיים ואחרים בגין המעשים המתוארים באישום השלישי.

72. עבר פלילי של הנאשם: הנאשם בן כ- 68 כיום. לחובתו אין הרשעות קודמות מכל סוג. אף אין בפני כל אינדיקציה לכך שהנאשם שב והסתבך בפלילים. אשר להערכת המסוכנות המינית, הרי שכמפורט לעיל - גם על פי ההערכה העדכנית, הנאשם לא אימץ דפוסי התנהגות אנטי סוציאליים. מהנאשם נשקפת מסוכנות מינית בדרגה נמוכה.

73. עניין אחרון עליו יש לתת את הדעת כרוך בתרומת הנאשם לחברה. מטעם ההגנה הוגשו, במסגרת הטענות לעונש, מכתבי תודה והוקרה על פועלו של הנאשם, על תרומתו והתנדבותו במסגרות שונות. בנוסף, דומה כי תקצר היריעה מלפרט את דבר פועלו של הנאשם בתחומי בידור ואומנות שונים. הנאשם הוא מבכירי השחקנים בישראל, ונראה כי בגין פועלו רב השנים וברוך הכישרון, הפך הנאשם למוכר בכל בית אב בישראל.

74. נוכח השיקולים אשר פורטו לעיל, אני סבור כי עניינו של הנאשם מצוי ברף הבינוני של מתחם העונש ההולם.

פיצוי למתלוננת ג' -

75. עמדתי לעיל על השלכות מעשיו של הנאשם על המתלוננת ג'. בין היתר, הדברים משתקפים ועולים גם מתסקיר נפגעת העבירה שהוגשה בעניינה של ג'. גם היום, קרוב לשמונה שנים לאחר המעשה, ניכר כי השפעתם לא פגה, והשלכות המעשה לא חלפו. בנסיבות אלו, ובשים לב לנזקים שנגרמו ל- ג', הרי שיש לחייב את הנאשם בפיצוי כספי למתלוננת, מכוח הוראת סעיף 77 לחוק העונשין.

76. נראה כי בענייננו, ועל אף קיומו של תסקיר נפגעת עבירה, יש לפסוק למתלוננת ג' פיצוי על דרך האומדן בלבד. כך, למשל, אין בפני נתונים המאפשרים הערכה מדויקת (או מקורבת) באשר לתדירות המפגשים הטיפולים של ג', כמו גם לעלויותיהם.

אזכיר, בהקשר זה, כי אין בפיצוי הנפסק לפי סעיף 77 הנ"ל כדי לאמוד את כלל נזקה של המתלוננת ג'. מטבע הדברים, פתוחה בפני ג' האפשרות לתבוע את נזקה בהליך מתאים אחר, ככל שתמצא לעשות כן [ובמסגרת בירור האשמה אף עלתה אינדיקציה לכך כי המתלוננת ג' פנתה, באמצעות באות-כוחה, בדרישה לפיצוי כספי; אדגיש עם זאת, כי אין בעצם הגשת תביעה לפיצוי כדי לשלול את הפעלת סמכות הפיצוי לפי סעיף 77 הנ"ל - ר' רע"פ 9727/05 פלוני נ' מדינת ישראל (8.8.07)].

סיכום ביניים - העונש הראוי לנאשם בגין האישום השלישי:

77. נוכח מכלול השיקולים שהובאו לעיל, בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, בשים לב למתחם העונש ההולם שקבעתי, כמו גם למיקומו של הנאשם בגדרי המתחם הנ"ל, סבורני כי **העונש הראוי לנאשם, בגין המעשים המתוארים באישום השלישי, עומד על שמונה (8) חודשי מאסר בפועל (אשר יכול וירוצו בדרך של עבודות שירות), מאסר מותנה וכן פיצוי כספי משמעותי למתלוננת ג'.**

78. שאלת היחס בין עונש זה לבין העונשים בגין יתר האישום - תידון בהמשך.

מלאכת גזירת העונש - האישום הרביעי:

קביעת מתחם העונש ההולם:

הערכים החברתיים שנפגעו ממעשי הנאשם, ומידת הפגיעה בהם-

79. על הערכים המוגנים העומדים בבסיסה של עבירת ההטרדה מינית, ניתן ללמוד גם מקריאת סעיף 1 לחוק למניעת הטרדה מינית, הקובע כי:

"חוק זה מטרתו לאסור הטרדה מינית כדי להגן על כבודו של אדם, על חירותו ועל פרטיותו, וכדי לקדם שוויון בין המינים."

ברי לפיכך כי עבירה של הטרדה מינית - פוגעת בערכים המוגנים הנזכרים בסעיף 1 לחוק הנ"ל. על כך אוסיף, כי בהטרדה מינית יש משום פגיעה בשלוות נפשו וביטחונו של נפגע העבירה. עוד בטרם נחקק החוק למניעת הטרדה מינית, נאמרו על ידי בית המשפט העליון הדברים הבאים, היפים גם לענייננו [עש"מ 6713/96 **מדינת ישראל נ' בן אשר**, פ"ד נב (1) 650]:

"הטרדה מינית היא תמיד, בכל ציבור ובכל מקום - פסולה. היא פסולה משום שהיא נכפית על ידי אחד אחד בניגוד לרצונו של אדם אחר, בתחום המין, שהוא לפי מהותו תחום שמור, יותר מכל תחום אחר, לרצון הדדי".

80. אשר למידת הפגיעה בערכים המוגנים - הנאשם ביצע עבירה כלפי אישה שפגש באקראי, ובמקום ציבורי. בין השניים התפתחה שיחה בהסכמה, אותה הגדירה המתלוננת ד' כשיחה "נעימה, נחמדה ומעניינת" [ע' 180 לפרוטוקול מיום 7.11.18]. בתחילה שוחחו השניים שיחת חולין, והנאשם אף הציג לה מתוך הטלפון הנייד שלו תמונות של נכדו שזה עתה נולד. במהלך אותה שיחה שאל הנאשם את ד' שלוש שאלות אשר נקבע כי הן בעלות אופי מטריד. השאלות לא היו בעלות אופי מאיים. ד' לא הרגישה מותקפת, אם כי השאלות הטרידו אותה, וגרמו לה להלם. משהמשיך הנאשם בשאלות מסוג זה, קמה ד' ועזבה את המקום. לשאלות לא לווה מגע. השאלות המטרידות לא לוו בהצעות בעלות אופי מיני. ד' הגדירה את המפגש והשאלות ששאל אותה הנאשם כ"אחד

האירועים המינוריים שעברתי בחיי" [ע' 181 לפרוטוקול מיום 7.11.18]. בנוסף, המתלוננת בגירה, ובינה לבין הנאשם לא היו יחסי מרות, או יחסי עבודה כלשהם. מטבע הדברים, ד' מכירה את הנאשם כשחקן מוביל בתחום הבידור, אך אין בינה לבין הנאשם פערי מעמד. בתום המפגש, ולאור שאלותיו של הנאשם, הרגישה ד' מתוחה [עדותה של הפסיכולוגית ח.מ, ע' 169 לפרוטוקול מיום 7.11.18], ואף נסערת [עדות חברתה של ד', ב.ר, ע' 212 לפרוטוקול מיום 22.11.18]. עם זאת, בחלוף כחודש ימים הציעה לנאשם חברות בדף הפייסבוק שלו.

נוכח האמור, הן נוכח תגובותיה של ד' והן במנותק מתגובות אלו, ובשים לב לנסיבות המקרה, נראה כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים, על אף שהינה ממשית - אינה מצויה ברף הגבוה.

מדיניות הענישה הנוהגת:

81. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי בגין עבירות שנעברו בנסיבות דומות או קרובות - הושתו עונשים במנעד הנע בין מאסרים מותנים או רכיב מוחשי של שירות לתועלת הציבור, לבין עונשי מאסר בפועל, אשר יכול וירוצו בדרך של עבודות שירות. ר' בהקשר זה:

- רע"פ 4251/16 פלוני נ' מדינת ישראל (7.6.16)
- רע"פ 1012/132 גריידי נ' מדינת ישראל (20.7.14);
- ת.פ. (שלום-ראשל"צ) 42649-11-16 מדינת ישראל נ' כהן (8.5.17);
- ת.פ. (שלום כפר-סבא) 47450-03-18 מדינת ישראל נ' פלוני (31.10.19);
- ת.פ. (שלום באר-שבע) 54232-01-13 מדינת ישראל נ' מלכה (9.6.13);
- ת.פ. (שלום באר-שבע) 23574-07-16 מדינת ישראל נ' מור (23.4.17);
- ת.פ. (שלום - חיפה) 14277-11-10 מדינת ישראל נ' קומר (30.6.11).

82. גם לעניין האישום הרביעי נראה כי מתחם העונש לו עותרת המאשימה - אינו מתיישב עם הפסיקה אליה הפנתה כתמיכה לטענותיה. שלושת פסקי הדין אליהם הפנתה המאשימה [סעיף 31 לטיעוניה לעונש] - חמורים שבעתים מעניינו, וניתנו כולם לפני לתיקון 113 לחוק העונשין. עניין סובח, אליו הפנתה המאשימה [ת.פ. (שלום אילת) 1669/08 מדינת ישראל נ' סובח], עניינו בהטרדה אשר כללה נגיעות, וכן הצעה לקיום יחסי מין. בעניין עובדיה, אליו הפנתה המאשימה [ע"פ (מחוזי תל-אביב) 70715/06 עובדיה נ' מדינת ישראל], דובר בהטרדה במספר הזדמנויות, ובהצעות מיניות חוזרות ונשנות, לרבות הצעה ללכת עם המתלוננת לביתה ולקיים עמה יחסי מין. ובעניין קציר, אליו הפנתה המאשימה [ע"פ 6532/09 קציר נ' מדינת ישראל], דובר בהטרדה מינית של עובדת על ידי מנהלה, בהצעות מיניות חוזרות ונשנות בעלות אופי מיני, וכן במעשה מגונה אשר כלל היצמדות לגופה של המתלוננת.

אני דוחה לפיכך את טענת המאשימה כי מתחם העונש ההולם במקרה שבפני נע בין 4-9 חודשי מאסר בפועל. המדובר בעתירה לקביעת מתחם עונש מופלג בחומרתו, ללא הצדקה ממשית וללא הנמקה עניינית.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 ט' לחוק העונשין) -

83. כאמור, בין הנאשם לבין המתלוננת ד' אין היכרות מוקדמת. המפגש ביניהם היה אקראי, ובמקום ציבורי. נראה כי למעשיו של הנאשם לא קדם תכנון, שכן השיחה ביניהם, תחילתה בנושאים אחרים. הנאשם, מן הסתם, לא יכול היה לצפות כי המתלוננת ד' תספר לו כי בילדותה נפגעה מינית מידי שכנה.

84. אשר לנזק שנגרם בשל ביצוע העבירה - המתלוננת ד' מסרה בעדותה, במהלך בירור האשמה, כי מדובר באחד האירועים המינוריים בחייה. הגם שהרגישה מוטרדת באותו יום - נראה כי מעשי הנאשם לא הותירו חותם ארוך טווח, לא נצרבו בנפשה, לא פגעו בה או טלטלו את ספינת חייה. מבלי שיהיה בכך כדי להקל ראש בכיעור שבמעשי הנאשם ובהתנהגותו, הרי שהנזק שנגרם למתלוננת - אינו רב.

85. אין בידי לקבל את טענת המאשימה כי המעשה בוצע תוך ניצול פערי כוחות ומעמד. אכן, הנאשם מבוגר מהמתלוננת ד' בעשרות שנים. אכן, הנאשם הוא שחקן מפורסם ובעל מעמד, בקולנוע, בתיאטרון ובטלוויזיה - ואילו חייה של המתלוננת ד' נטועים באנונימיות מבורכת. אין בכך כדי להוביל למסקנה או לקביעה כי הנאשם ניצל את מעמדו או את גילו כדי לפגוע במתלוננת. ד' לא עבדה עם הנאשם, לא השתתפה בתכנית או הצגה בכיכובו, היא לא הייתה תלמידה שלו או פקודה שלו. ד' לא סרה למרותו של הנאשם בשום צורה ואופן. למשמע שאלותיו החודרניות ומעוררות שאט-הנפש, עשתה את הדבר המתבקש: קמה, סובבה לנאשם את גבה, והלכה ממנו והלאה. מכל מקום, גם לו קיימים פערי כוח ומעמד בין הנאשם לבין המתלוננת ד' - לא הוכח בפני, ודאי לא מעבר לספק סביר [ר' סעיף 40(ג) לחוק העונשין], כי הנאשם ניצל את כוחו או את מעמדו בעת ביצוע העבירה.

86. נוכח האמור, אני סבור כי מתחם העונש ההולם, בגין המעשים המתוארים באישום הרביעי, **נע בין מאסר מותנה לבין מספר בודד חודשי מאסר בפועל, אשר יכול וירוצו בדרך של עבודות שירות.**

מיקומו של הנאשם בגדרי מתחם העונש -

87. לעניין זה, יפים גם השיקולים אשר פורטו ביחס לאישום השלישי. הן לעניין הפגיעה הצפויה של העונש בנאשם ובבני משפחתו, הן לעניין היעדר נטילת אחריות מצדו של הנאשם על מעשיו, הן לעניין עברו הנקי, חלוק הזמן, כמו גם תרומתו של הנאשם לחברה.

נוכח האמור, אני סבור כי עניינו של הנאשם בחלק הבינוני של מתחם העונש ההולם.

פיצויים למתלוננת-

88. אחזור ואדגיש - התבטאויותיו של הנאשם באותה שיחה עם המתלוננת ד' - מעוררות קֶבֶס. המדובר בהתבטאויות מבזות ובזויות. לאף אדם אין זכות לפנות בצורה מבישה שכזו לאף אישה. וכשהדברים נאמרים בחוסר רגישות מופגן, שניות ספורות לאחר שהמתלוננת חשפה בפני הנאשם את סגור ליבה ואת דבר הפגיעה המינית שחוותה בילדותה - הרי שמדובר בשפל מוסרי של ממש.

89. ועדיין - הפיצוי הנפסק לפי סעיף 77 לחוק העונשין, נועד, בראש ובראשונה, לספק לנפגע העבירה סעד כספי בגין **נזקים** שנגרמו לו כתוצאה מביצוע העבירה. ובענייננו, כפי שפורט בהרחבה לעיל, ואף עלה במהלך בירור האשמה - הרושם המתקבל הוא כי למתלוננת ד' נגרמו לכל היותר נזקים מינוריים, כתוצאה ממעשי הנאשם. מעבר לאי הנוחות הזמנית משאלותיו החודרניות של הנאשם, ד' לא נזקקה לתמיכה או לטיפול. היא לא העסיקה את עצמה בדברים שאמר לה הנאשם. בנוסף, זמן קצר לאחר האירוע, כתבה ד' בדף הפייסבוק שלה "פוסט" המתאר באופן חיובי את המפגש המקרי שלה עם הנאשם.

בנסיבות אלו, נדמה כי חיוב הנאשם בפיצוי המתלוננת ד' - יחרוג מתכליותיו של סעיף 77 לחוק העונשין. על תכליות אלו של הפיצוי, עמד בית המשפט העליון בע"פ 4737/17 **שחאדה נ' מדינת ישראל** (24.4.18), אליו הפנתה גם המאשימה בטיעוניה:

"הפיצוי האמור יש לו מספר תכליות שונות, וביניהן: מתן סעד מהיר לנפגע העבירה; הכרה חברתית בסבלו של הנפגע; העלאת מעמדו של קורבן העבירה בהליך הפלילי, כחלק מהמגמה לשלבו בהליך הפלילי ולהכיר בזכויותיו במסגרת הליך זה ואף יסוד של היטהרות לעברייני עצמו, שחיובו בפיצוי לטובת הנפגע עשוי לתרום לשיקומו".

משכך, סבורני כי בנסיבות העניין אין מקום לחייב את הנאשם בפיצוי כספי למתלוננת ד', לפי סעיף 77 לחוק העונשין.

סיכום ביניים - העונש הראוי לנאשם בגין האישום הרביעי-

90. נוכח מכלול השיקולים שהובאו לעיל, בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, בשים לב למתחם העונש ההולם שקבעתי, כמו גם למיקומו של הנאשם בגדרי המתחם הנ"ל, סבורני כי העונש הראוי לנאשם, בגין המעשים המתוארים באישום הרביעי, עומד על מאסר מותנה.

היחס בין העונשים:

91. כאמור בגזר הדין מיום 23.7.20, הגעתי למסקנה כי העונש הראוי לנאשם, בגין המעשים והעבירות מושא האישום הראשון, הוא 6 חודשי מאסר (אשר יכול וירוצו בדרך של עבודות שירות), מאסר מותנה ופיצוי למתלוננת א'; וכמפורט לעיל - לקביעתי, בגין המעשים והעבירות מושא האישום השלישי, העונש הראוי לנאשם הוא 8 חודשי מאסר (אשר יכול וירוצו בדרך של עבודות שירות), מאסר מותנה ופיצוי משמעותי למתלוננת ג'; ובגין המעשים והעבירות מושא האישום הרביעי, העונש הראוי לנאשם הוא מאסר מותנה.

לעניין היחס בין העונשים, נתתי דעתי להוראת סעיף 40'ג' לחוק העונשין, אשר צוטט לעיל.

92. לקביעתי, חפיפה מלאה בין העונשים אינה הולמת את נסיבות המקרה. חפיפה שכזו חוטאת לעקרון ההלימה. מקום בו מדובר בעבירות מין כלפי קורבנות שונים, בנסיבות שונות; מקום בו מדובר בתדירות מעשים כמתואר בגזר הדין ובשים לב לנזק שנגרם לקורבנות ולהיעדר נטילת אחריות מצדו של הנאשם - אזי מכתוב עקרון ההלימה הצטברות של העונשים, רובם אם לא כולם. בדין הפנתה המאשימה לע"פ 7907/14 **וזאנה נ' מדינת ישראל** (22.2.15), שם נאמרו הדברים הבאים ביחס לסעיף 40'ג' הנ"ל, והיפים גם לענייננו:

"ההסדר החדש אינו שולל את שיקול דעת בית המשפט לקבוע חפיפת עונשים, אולם עקרון ההלימה, שנקבע כאמור כעקרון המנחה בענישה, מחייב כי לכל מעשה עבירה בגינו הורשע הנאשם יינתן ביטוי הולם בקביעת עונשו, בעיקר כאשר מדובר באירועים נפרדים. במקרים כאלה, חפיפת עונשים אינה מתיישבת לכאורה עם עקרון ההלימה, ובעיקר ככל שמדובר בחפיפה מלאה של עונשים, ומחייבת הנמקה משכנעת".

93. לא מצאתי בנסיבות המקרה שבפני הנמקה משכנעת המצדיקה חפיפה **מלאה** של העונשים. ההיפך הוא הנכון. יש מקום וישנה הצדקה להורות על הצטברות זה לזה של **חלק הארי** של העונשים שהושתו על הנאשם בכל אחד מהאישומים בהם הורשע.

94. אף לא מצאתי לנכון לקבל את המלצת שירות המבחן ולגזור על הנאשם עונש מאסר אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות. ריבוי המעשים והעבירות בהם הורשע הנאשם על חומרתם, נזקיהם לנפגעות העבירה והיעדר נטילת האחריות - אלה ועוד, כמפורט בהרחבה לעיל, מכריעים את הכף לטובת ענישה קונקרטית של מאסר מאחורי סורג ובריח.

כידוע, המלצת שירות המבחן - כשמה כן היא. הגם שמדובר בכלי עזר חשוב, הרי שתסקיר שירות המבחן אינו מחייב את בית המשפט, אשר בוחן מגוון שיקולים רחב יותר מזה של שירות המבחן [השווה רע"פ 1756/16 **ימיני נ' מדינת ישראל** (16.3.16); רע"פ 2781/15 **מחאמיד נ' מדינת ישראל** (27.4.15); רע"פ 493/17 **פלוני נ' מדינת ישראל** (13.3.17)].

סוף דבר:

עמוד 24

- א. מאסר בפועל בן אחד עשר (11) חודשים.
- אני מעכב את ביצוע מאסרו של הנאשם עד ליום רביעי, 1.9.21. במועד זה יתייצב הנאשם לריצוי עונשו, לא יאוחר מהשעה 10:00, בבית המעצר קישון, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על הנאשם לתאם מבעוד מועד את כניסתו למאסר, כולל אפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס.
- ב. מאסר על תנאי לתקופה של שישה (6) חודשים למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירה מסוג עוון לפי סימן ה' לפרק י' לחוק העונשין, לרבות ניסיון לבצעה, ויורשע בגינה.
- ג. מאסר על תנאי לתקופה של תשעה (9) חודשים למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירה מסוג פשע לפי סימן ה' לפרק י' לחוק העונשין, לרבות ניסיון לבצעה, ויורשע בגינה.
- ד. מאסר על תנאי בן ארבעים וחמישה (45) יום, למשך שנתיים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירה על החוק למניעת הטרדה מינית, לרבות ניסיון לבצעה, ויורשע בגינה.
- ה. פיצוי למתלוננת (א') מהאישום הראשון, בסך 10,000 ₪. הפיצוי הופקד בקופת בית המשפט זה מכבר על ידי הנאשם. ככל שטרם הועבר הפיצוי - תעביר המזכירות את סכום הפיצוי למתלוננת א'.
- ו. פיצוי למתלוננת ג', מהאישום השלישי, בסך 30,000 ₪. הפיצוי ישולם ב - 4 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, בני 7,500 ₪ כל אחד. התשלום הראשון יופקד בקופת בית המשפט לא יאוחר מיום 1.9.2021. יתר התשלומים יופקדו בקופת בית המשפט לא יאוחר מה- 1 בכל חודש עוקב, עד לתשלום המלא בפועל. לא ישולם אחד התשלומים במועדו - תעמוד יתרת התשלום לפירעון מיידי. המזכירות תעביר את הפיצויים למתלוננת ג', לפי פרטים שתמסור המאשימה למזכירות בתוך 7 ימים מהיום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה, תוך 45 יום מהיום.

ניתן והודע היום ג' אב תשפ"א, 12/07/2021 במעמד הנוכחים.

זיו אריאלי, שופט

עו"ד רוזנטל:

נוכח העובדה כיבית המשפט עיכב את תחילת ריצוי עונש המאסר עד ל-1.9.21, נבקש כי יוטלו על הנאשם ערבויות כספיות להבטחת התייצבותו לריצוי העונש, כולל הפקדה כספית וצו איסור יציאה מן הארץ.

עו"ד כרמל:

הנאשם לאחר הכרעת הדין בתיק זה נסע לחו"ל, אין חשש להמלטות מהדין. אני חושב שבתיק זה ניתן להסתפק בצו עיכוב יציאה מן הארץ והפקדת הדרכון. הנאשם יוכל להתחייב התחייבות עצמית.

החלטה

עמדת הסניגור מקובלת עלי במלואה. סבורני כי בנסיבות תיק זה אין צורך בערבויות מכבידות. מדובר במי שמרכז חייו בישראל. ניתן להסתפק בנסיבות העניין בצו עיכוב יציאה מן הארץ והתחייבות עצמית. ומשכך, אני מורה כדלהלן:

א. ניתן בזה צו עיכוב יציאה מן הארץ בעניינו של הנאשם. הנאשם יפקיד את דרכונו במזכירות בית המשפט עד מחר - 13.7.21 בשעה 12:00.

ב. במעמד זה (עד יום 13.7.21 שעה 12:00) יחתום הנאשם על התחייבות עצמית בסך ₪ 30,000 במזכירות בית המשפט.

ניתנה והודעה היום ג' אב תשפ"א, 12/07/2021 במעמד הנוכחים.

זיו אריאלי, שופט

הוקלד על ידי מזל זריהן